

J. E. Bogomil:

Kaj pravi zima.

Starko me zmerjajo. — Kakor hočejo; meni je tudi prav! Imenitna sem pa le. Vsi, ki pišejo pratike in koledarje, se trudijo, da kar mogoče natančno napovedó dan, uro in minuto, kdaj spet obiščem svet. Tri dni pred Božičem, pravijo, da pridem, dne 22. decembra. Leta 1919. so me pričakovali natančno ob 10. uri in 27 minut zvečer tisti dan — po novem bi se reklo: 27 minut čez 22. uro. Leta 1920. so presodili, da bom prišla ob štirih in 17 minut zjutraj. Leta 1921. so naznanili moj prihod za 10. uro in 8 minut. Za leto 1922. pa menijo, da me bodo pozdravili natančno ob 15. uri in 57 minut.

Jaz pa pridem, kadar sama hočem.

Prišla sem že meseca oktobra, v novembra pa že prav obilokrat. To so ljudje takrat jezni name! Berači še nimajo trdnih čevljev, kmetom polomim dreve, gospódi po mestih pa, pravijo, da požrem denar in drva. Tako je!

Če pa prepozno pridem, pa spet ni prav. Otrokom je dolgčas, ker se ne morejo drsati; hribovci pravijo, da ne bo nič zaslužka, ker ne morejo spraviti lesa v dolino; lesni trgovci godrnjajo, ker jim prekrížam račune; žagarji piližo žage, ker nimajo lesa, da bi ga žagali; usnjarji se čemerno držé, ker ne morejo spraviti podplatov v denar; postopači pa nimajo dela, če ni snega.

Pa ustrezí ljudem, če jim moreš! Ko bi mogla biti taka, kakršno me hočejo imeti ljudje, bi morala biti pri vsaki hiši drugačna. Še več; kolikor glav, toliko zim! Zmešalo bi se mi — to bi potem šele medlo! Zato sem pa rajši taka, kakršna sem.

Resničnih prijateljev imam pa res malo. Otroci me imajo še najrajši. To je veselje, ko začno padati prve snežinke! In potem, kakšna radost na vaškem klancu in na ledu! Celó velikokrat kregani so otroci zaradi mene. A tudi nekateri meščani me ljubijo; pravijo, da jim prinašam zimski šport. Povečini se me pa ljudje kmalu naveličajo; zlasti še, če pridejo z menoj ali za menoj moji znanci in prijatelji.

Mraz jim že ni vseč. To beže pred njim! Zavijajo se v tople obleke, stiskajo se h gorkí peči. Če se pa mrazu pridruží še megla — mraznica ji pravijo — potem so pa ljudje že tako sitni in pusti, da jih ni mogoče prenašati. Ne morem jim ustreči, pa jim ne morem, če jim tudi čevlji škripljejo od mraza.

Ali pa, če pride moja prijateljica burja! Jej, kako zna fino peti in žvižgati, briti in pometati, pa vseeno ne more ljudem ustreči. Če pa pride topli jug, se jim pa tudi nič ne prikupi. Sneg je moker, in mokrota síli skozi usnje in nogavice prav do kože. Pravijo, da to ni zdravo. In res ni.

Kajpak nudim ljudem tudi nekaj veselja: ob praznikih, ob kolinah... Tudi koristim jim marsikod. Kdaj bi popravili vse, kar polomijo poleti, kdaj bi pozašili svojo strganijo, če bi jim jaz ne dala priložnosti? Polju dajem novih moči, ljudem pa tudi. Moj zadnji sneg imenujejo ljudje »beraški gnoj«. Ime sicer ni lepo, a očito dokazuje mojo dobrotljivost.

Pa je že tako: Desetkrat bodi ljudem dober in enkrat se jim zameri, pa bodo pozabili vse dobre. Jaz to dobro vem. Ne zamerim jim pa ne. Kakršna sem po božji volji, taka sem in taka ostanem. Ljudje naj pa godejo ali me hvalijo, kakor jim drago.

Bogumil Gorenjko:

Kar naenkrat!

Kar naenkrat
rože so zveneje,
kar ponoči
ptičke odletele
so na jug.

Kar naenkrat
je zbežala vesna,
kar ponoči
prišla spet je resna
k nam jesen.

Kar naenkrat
pesem je vtihnila,
in kar čez noč bo
zima pobelila,
hrib in dol.

Janko Polák:

Bolnik.

Noč je tiha... Vse že mirno spi.
Ob otroku mati mlada bdi.
Tri noči že ni zaspala,
tri noči je prejojala.

Pa zapoje pesem plič škovir
in preplaši tihi nočni mir...
Kvišku kot začeta plane mati,
pađe k zibelci: „Moj otrok zlati!“

Hvala Bógu!... Otrok še živi!
O mater zre utrujenih oči —
Hvala tebi, Mater Dolórosa:
šla sta mimo smrti in gróza.

